

Deuteronomium 16:16

Danken is 1 gedenken 2 geven 3 geloven

Gemeente,

Misschien zei je vader vanmorgen wel toen jullie naar kerk kwamen: het kan eigenlijk maar net. Ik heb het zo druk op mijn werk, het kan eigenlijk maar net dat ik op dankdag meega naar de kerk.

Misschien zei je vader gisteravond wel tegen je: nee, dat gaat niet lukken. Het is te druk op mijn werk, ik kan er van tussenuit morgenochtend. En ik hoop dat je vader dat echt met de Heere besproken heeft.

Maar kijk eens naar die mannen en vaders in Israel. Zie je dat? Drie keer per jaar gaan ze voor een dankdag naar de tempel. Naar de tempel in Jeruzalem. Allemaal naar dezelfde plaats vanuit heel Israel. Als je dichtbij Jeruzalem woonde, in Bethlehem, had je geluk, maar woonde je in Dan of Berseba, dan was je toch heen en terug zeker een week op reis. Drie weken per jaar van huis en werk weg. Alle mannen. De vrouwen en de kinderen bleven thuis. De jongens vanaf misschien 12 jaar gingen wel mee. Drie keer per jaar feest, drie keer per jaar dankdag.

De eerste keer was als wij dat omrekenen naar onze tijd: in maart. Dankdag in maart. Dat is vreemd, dan is nog niemand over op school, is er nog geen mais geoogst. En dan toch al danken? Ja, maar wel heel bijzonder. Want kijk, als het bij ons feest is, dan zie je dat wel. Als er bij jullie thuis feest is dan merk je dat, zie je dat. Ja toch? Er hangen slingers op en het eten is extra lekker. Dan zie je zo dat het feest is.

1 gedenken

Maar kijk eens in Jeruzalem. Slingers hangen er sowieso niet, en het eten? Zie je dat? Het is hard brood. Helemaal niet lekker. Heel plat, hard brood. Ja, want danken is gedenken. Op dit feest, het feest van de ongezuurde broden, en daarom zijn ze zo hard, op dit feest gedenken zij hun harde leven in Egypte. Hard brood doet denken aan een hard leven. Slaven van farao. Weinig eten. Veel zwoegen en veel zweepslagen. Totdat er soms iemand letterlijk dood bij neerviel. Als ze al weer jaren in Kanaan wonen, dan zou je dat bijna vergeten zijn, dat je vader, je opa nog langer terug in Egypte had geleefd. Maar vandaag, met de ongezuurde broden, gedenken we daaraan. We waren slaven in Egypte. Tot die nacht dat onze voorouders ongezuurde broden aten en een Paaslam hadden geslacht. Toen zijn wij verlost, bevrijd. Daarom leven wij nu in Kanaan. En dat zijn wij bijna gewoon gaan vinden. Of heel

gewoon. Maar gedenk eens: zo gewoon is dat niet. Eertijds waren we slaven in Egypte.

Danken is gedenken. Daar begint het mee. Want anders vind je alles gewoon. Gods verbond. En Zijn Woord en sacrament. Zijn Gemeente. Zijn beloften, en dan al Zijn gaven van eten en drinken, huis en kleren. Je vindt het zo gauw gewoon, of nog minder dan gewoon: je verveelt je eronder, vind je het eigenlijk niet goed genoeg, niet genoeg aan te beleven. Ga je het zoeken in extreme dingen, ongeoorloofde dingen. Uitgaan, popmuziek, of drank en drugs: dan is er tenminste nog wat aan, dan valt er nog wat te beleven.

Danken is gedenken. Gedenken dat wij eertijds waren in het donker. Wat een hard leven. Onze verre voorouders. Toen Rome hier heerste. Nog verder terug: toen het heidendom van de Germanen hier was. Slaven van de duivel. Wie vast op zijn tijd die wordt er dubbel bij bepaald. Wat een leven hadden we eertijds. Wat verdienen wij anders dan slavernij van de duivel, dan vloek en oordeel. Gedenk wat je verdiend heb. Gedenk hoe je eertijds leefde, hoe onze voorgelachten eertijds leefden.

Dankzij het Lam dat geslacht is. Dankzij het Lam, Jezus Christus. Dat Zijn leven en Zijn bloed gaf. Dat bloedend hing aan het kruis. Het Lam door God gegeven: Zijn Eigen Enige Zoon. Dankzij dat Lam is God verbond geplant ook in Nederland. Dankzij dat Lam is er een Gemeente, Evangelie en beloften. Worden we genodigd tot het Evangelie van Gods gewilligheid. Dat feest van de ongezuurde broden is voor ons vervuld op Goede Vrijdag en Pasen. Dankzij het Lam ontvangen wij ons leven zoals dat is op het erf van het verbond. En ontvangen wij in dat kader ons eten en drinken, ons werk en onze gezondheid.

Als je dat gedenkt, je gedenkt het bloed van het Lam, je gedenkt de ellende van het bestaan buiten God, onder de duivel, dan ben je dankbaar. Meer dankbaar voor 1 boterham zo, dan 100 gebakjes buiten het verbond. Dan ben je al snel tevreden, dan ben je al snel dankbaar.

Dankdag: leven op het erf van het verbond. Dankzij Christus. In Zijn Gemeente, onder Zijn Woord en Evangelie. Onder Zijn beloften. Ook de afgelopen maanden weer. En dan toch nog slaaf van de duivel gebleven? Toch nog steeds levend aan zijn leiband. Zonden etend alsof het dagelijks brood is. Zonden drinkend als de lust in je leven. Onverzoend en onverlost. En met alle weldaden op weg totdat je er letterlijk dood bij neervalt: eeuwig dood. En uit het erf van het verbond wordt weggehaald en wegzinkt in de poel van het verderf....

Dankdag: op het erf van Gods verbond verlost. Gekomen tot Christus. Om ontboeid te worden, om vernieuwd te worden. Om leven

te ontvangen, leven uit het Evangelie der belofte. Gedenk dan, vergeet nooit waar je vandaan komt. Waar je heengegaan zou zijn. Tot welke prijs je verlost bent. Danken is gedenken. Terugzien. Met huiver en verheuging, met ontzetting en dankbaarheid. Dankdag.

2 geven

Danken is ook geven. Zeven weken later in mei dus, gaan alle mannen en jongens weer naar Jeruzalem. Dan is het feest der weken. Wekenfeest. En nu ziet het tempelplein er heel anders uit. Kijk, daar staan ze, allemaal mannen en jongens, en het plein is vol met vee. Daar staat een man met een koe in zijn hand, daar één met twee stieren, daar één met 20 schapen, daar weer iemand met 1 klein lammetje. Maar ze hebben allemaal wat bij zich. De één veel, de ander weinig. Waarom?

Nou, de oogst is voorbij. Tenminste: de graan en tarwe oogst. God zorgt voor het leven. God geeft voedsel. Precies waar wij vandaag ook voor danken. Alle dingen die God geeft. En dat is zoveel. Dan valt er wel iets op: iedereen heeft wat bij zich op het tempelplein. Iedereen is ook blij staat er in vers 11. Ook de Leviet, de vreemdeling, de wees en de weduwe. Dat waren mensen die hadden zelf geen grond. Dus die hadden ook geen graan of tarwe kunnen oogsten. En dus ook geen dier kunnen kopen om mee te nemen naar Jeruzalem.

Ja, maar daar was gezorgd. Volgens de wetten van God. De tienden van de oogst waren voor de Levieten. De randen van de akkers hadden de eigenaren niet geoogst, maar laten staan. Daar konden de weduwen rapen en oogsten. En achter de maaiers lieten ze alles liggen, daar kon iemand als Ruth rapen. Zodat iedereen oogst had binnengekregen. Zij hadden het te danken aan de mensen die wel wat hadden. Die stopten hen wat toe. Mooie gedachte: dat je ook vandaag de dag wat laat bezorgen of wat door de brievenbus doet bij een weduwe, een alleenstaande die het niet breed heeft, een vreemdeling in Kerverland. En je zou kunnen zeggen: dat is de diaconie kollekte vanmorgen. Danken is geven.

En zo stond iedereen op dat tempelplein wel met iets. Een duif, of een koe, of een stier, of 20 koeien of 50 schapen. De één veel, de ander weinig. Om te geven aan de dienst van de Heere. Je zou dat de kollekte voor de kerk kunnen noemen vanmorgen. Want niemand mocht ledig verschijnen voor het Aangezicht van de Heere. Maar dan wel zo dat het, vers 10, een vrijwillige gave was. Zoveel als in iemands hart was opgekomen. Niet verplicht, maar spontaan, van harte. Dus ook niet voor de vorm of uit gewoonte een vast aantal bonnetjes, maar van harte en graag. Danken is geven. Geven aan de Heere en Zijn dienst en

koninkrijk. God heeft de blijmoedige gever lief. Hebt u dat wel eens gedaan?

Dan kun je wel eens zo geven, dat het je echt wat kost. Dat je zelf iets uit moet stellen om te kopen zelf ergens van afziet, omdat je het geld aan de HEERE hebt gegeven. En voor de één is dat 1000 euro en voor de ander 1 euro.

En wat is het mooiste om te geven? Ooit ging een man als zendeling naar India. En de gemeenteleden en dorpsgenoten werden opgeroepen om iets mee te geven. En dat wilden ze wel: de één gaf eten mee, de ander kleren, de derde dekens. Tot er een jongetje naar de zendeling kwam. Hij zag er maar armoedig uit. Wat zou die geven, dacht de zendeling? Totdat dat jongetje zei: Meneer de zendeling, mag ik zelf mee? Hij wilde zichzelf geven? Dat is het mooiste om te geven. Heere, ik geef mijzelf aan U en aan Uw dienst en koninkrijk. Zegt U maar wat Uw wilt. Hebt u uzelf aan de HEERE gegeven? Van harte en graag?

En Paulus zegt dan: maar God zij dank voor Zijn onuitsprekelijke gave. God gaf Zichzelf. Zijn Zoon. Opdat een ieder die in Hem gelooft niet verderve, maar het eeuwige leven hebbe. Zou je dan niet graag ook geven? Jezelf geven? Je portemonnee geven? Die blijft daar dan niet buiten.

Dit wekenfeest is vervuld met Pinksteren. Op dit feest heeft God Zijn Heilige Geest uitgestort. En Zijn Geest gegeven aan Zijn Gemeente. Zodat die gemeente geven kan, uit kan delen. Uit kan delen van het Woord, van het Evangelie. Vanuit een vervuld hart. Getuigend van God en Zijn heil. Van Jezus en Zijn liefde. Van de Heilige Geest en Zijn werk. Spontaan. Niet omdat je voor het blok gezet wordt en je moet wel wil je Hem niet verloochenen. Maar vrijwillig. Spontaan. Omdat je zo vol bent van de HEERE, dat je mond overloopt waarvan het hart vol is. Danken is geven, getuigenis geven. Spreken over Hem en Zijn heil.

Of praten we over van alles en nog wat, maar geven we nooit getuigenis? Is onze mond vol over van alles, maar niet over Hem?

3 geloven

In juli was het weer feest. Voor de 3^e keer. Na het feest der ongezuurde broden, gedenken, na het wekenfeest, geven, het feest der loofhutten, geloven. Nu is ook de wijnoogst binnen. De druiven waren rijp en zijn geperst. Dan kijken we weer eens hoe het tempelplein en hoe Jeruzalem eruit ziet. Nou, dat valt wel op. Op het tempelplein en in en rond heel Jeruzalem. Allemaal tenten, hutten. Niet zoals wij een tent

kunnen hebben, maar van takken van bomen. Een soort wigwam zogezegd, zelf gemaakt.

Dat was omdat dat vroeger ook was gebeurd. Vroeger, toen Israel door de woestijn liep. En in die woestijn moest overnachten, of soms ook dagen moest blijven op dezelfde plaats. Toen hadden ze ook tenten gemaakt. En dat was aan de ene kant natuurlijk best inleveren. Als je een huis gewend bent, dan is een tent toch maar een tent. En dat kan op vakantie wel leuk zijn, maar om altijd in een tent te wonen..... Maar aan de andere kant: in de woestijn, onder de brandende zon, was een tent toch heel wat. Die gaf toch schaduw en nam de ergste hitte weg en het gevaar van een zonnesteek. Daarom: in tenten door de woestijn.

Maar nu, nu ze dit loofhuttenfeest vieren, zijn ze niet meer in de woestijn, niet meer onderweg op reis, nu zijn ze in Kanaän. Aangekomen. Thuis. Wanneer is dit feest vervuld? Het feest van de ongezuurde broden met Goede Vrijdag, het wekenfeest met Pinksteren, het loofhuttenfeest...met de wederkomst. Dat wordt vervuld in de hemel, de nieuwe hemel en de nieuwe aarde. Aangekomen in Kanaän, het hemelse Kanaän. De volle vreugde. De hele oogst is binnen. Al de hemelse vreugde en liefde en heiligheid. Dan is het loofhuttenfeest vervuld.

Maar nu, nu zijn wij nog onderweg. Danken is geloven. En geloven is onderweg zijn, op reis zijn. Op reis naar het hemels Kanaän. Dat is het jagen naar de volmaaktheid waar Paulus over spreekt. Niet dat ik al volmaakt ben, maar ik jaag ernaar of ik het ook grijpen mocht. Ik span me in, ik zet me in om ertoe te komen: tot de volmaaktheid van het hemels Kanaän. Dat is het verlangen naar de bruiloft. O Heere Jezus, kom, kom haastig. Want ik verlang om bij U te zijn. om eeuwig U te aanschouwen en te genieten ten volle. Verlangen naar de bruiloft in het hemelse Kanaän. Dat is het hier en nu al iets proeven van die volmaaktheid. Iets van de hemelse liefde, vreugde en heiligheid. In de Heilige Geest Die de pelgrims is gegeven.

Zo zijn Gods kinderen onderweg. Bent u ook onderweg, op reis? Op reis in dat verlangen? Op weg naar het hemels Kanaän? Naar het eeuwige loofhuttenfeest?

Dan houden we dankdag. Danken is geloven, is op weg zijn naar het hemels Kanaän. En alles wat we hebben gekregen is bedoeld voor onderweg. Om het verlangen naar het hemels Kanaän levend te houden, te versterken. Om onze loop naar de hemel te bevorderen, niet te vertragen. God geeft alles voor op reis. Dat we het op zo'n manier

ontvangen en mee omgaan dat het ons niet vaster bindt aan de aarde, maar helpt op weg naar de hemel. Dan gaan we er goed mee om.

Je zou kunnen denken aan een bergbeklimmer. Op weg naar de top. Maar die man heeft van alles bij zich. Een rugzak, een dubbel stel kleren. Een pak met spelletjes. Een zak met mooie stenen. En noem maar op. En als hij gaat klimmen, dan merkt hij steeds: ik ga langzamer lopen, het weegt allemaal te zwaar. Ik zal of stil komen te staan of ik moet iets loslaten en achterlaten.

Je kunt het soms zo merken: de vaart gaat eruit. Het verlangen naar de heiligheid, het verlangen naar de bruiloft en de Bruidegom, de voorsmaak van de vreugde, de liefde en de heiligheid, ze word steeds minder. Dan moet ik iets loslaten. Iets anders mee om leren gaan. Want het vertraagt mijn gang naar het hemels Kanaan, het brengt me tot stilstand. Het dooft mijn verlangen naar de Bruidegom en Zijn heil en heiligheid.

Wat is het? Welke gaven zijn het die onze gang vertragen? Die ons verlangen naar het hemels Kanaan wegzuigen. Die ons meer binden aan de aarde dan dat goed en geboden is? Doorlichten we zo ons leven eens. En laten we alle dingen zo gebruiken, gebruiken en genieten, want God geeft Zijn goede gaven niet voor niets, maar zo gebruiken dat het ons verlangen naar de volmaaktheid en de heerlijkheid bevordert!

Danken is geloven. Op reis zijn naar het hemelse Kanaan. Al Gods goed gaven zijn zij spiegels van Zijn goedheid. Zou deze God, Die hier al zoveel geeft, niet een oneindig goed hebben weggelegd in de hemel? Het is met alle gaven één van beiden: of we hebben er genoeg aan. En we rusten erop. En we leven alsof er nooit een einde aan komt. En we zinken ermee weg in het uur van onze dood in verderf en ondergang.

Of: ze leiden ons verder. Verder op de pelgrimsreis van heiliger leven, meer verlangen naar de Bruidegom en diepere voorsmaken van het heil. Danken is geloven. Op reis zijn naar het hemelse Kanaan. Naar het eeuwige loofhuttenfeest. Naar de eeuwige dankdag. Waarheen God ons leidt. Eeuwig danken: eeuwig gedenken waar we vandaan gekomen zijn. Eeuwig geven, God geven wat Hij waard is. En het geloven is dan aanschouwen geworden. Aanschouwen en ten volle genieten van Zijn heerlijkheid.

Amen